

Maradványok

Fehér faablak.
A festék úgy pattog le róla,
mint a titkok.
Az üvegen festett angyal.
Régen szépnek tűnt, akárcsak a kilátásaink.
Kinyitom az ablakot.
Megcsap az emberek elfojtott dühe.
Ez tette tönkre a kertet is,
csak egy túske nélküli rózsza maradt
a kopott kövek, a céltévesztett lövedék
és a mozdulatlan testek között.

Tükör

Ez nem én vagyok,
hanem egy vakablak,
mert nem látsz át,
mégis átnézel rajtam.
Ez nem én vagyok,
hanem egy üres flakon.
Belerúgsz az utcán,
pedig tudod, hogy
szelektíven kellene gyűjteni.
Ez nem én vagyok,
hanem egy tévé,
amit bekapcsolsz, hogy elnyomja
a szenvedés hangját.
Ez nem én vagyok,

hanem egy közös kép,
amit kiteszel, hogy
úgy tűnjön,
mintha még mindig,
mintha valaha,
de tudjuk, hogy sosem.
Én te vagyok,
de te ki vagy?

én lenni?

Hommage à Domonkos István

én lenni magyar
azt mondják
mert finnugor meg török
– betörök –
megtörök
letörök
letörtük
jött az osztrák
nem nagy mák
mi vagyunk kik hagyják
ja
nemzeti dal
mint vízben a bátor hal
árral szemben
karddal kezemben
szerelmeimmel az eszemben
mert ágyban párnák közt nem
nem
kizárt
nem kizárt
már pusztító lábával tapossa a határt
nem árt
mert jön a mentőautó
ti-toti-toti-to
milyen jól éltünk
a Dunában

hinta-palinta, régi Duna, kiskatona
ugorj a Dunába
44
év
98 bomba
megszülettél, te otromba
Katalinka, Katalinka,
szállj el,
himlőhelyes katica,
ja biti mađarica

Akarsz-e?

Játszhatnánk azt, hogy itt vagy.
Vagy hogy sosem mentél el.
Játszhatnánk, hogy újra eljössz, mint a hétvége,
azt is egy örökkévalóság kivárni.
Rád már két örökkévalóság óta várok.
Közben játszhatnánk bújócskát.
Néha lehetnél te is hunyó,
persze ahhoz túl szemtelen vagy.
Játszhatnánk papás-mamást,
de most nem lehetsz a gyerek.
A múltkor is felnőttél.
Játszhatnánk a mérleghintán,
akkor legalább egyenlő eséllyel indulnánk.
Játszhatnánk például póktert,
bár nálam már kijátszottad az összes kártyát,
de legalább a zsetonjaid megvannak.
Játszhatnánk, hogy létezel.
Tudod mit? Már nem is akarok játszani.

Kifestő

Villám csap le mellém.
Mintha egy ijedt gyerekkéz rajzolta volna.
Kiment a vonalból.
Alig maradt kihasználatlan helye.
Pontokat rajzol, csillagokat.

A gyerek keze ismét megcsúszik.
Újabb villámokat szór,
olyan, mint isten.
De nem veszi el a világ bűneit,
csak hozzájuk tesz.
A gyerek hangokat hall, összerezzen,
mintha anyja üvöltése lenne.
Becsapja a kifestőt,
úgy tesz, mintha nem is létezne.
Már nincs.

A gyerek én vagyok.

Csendélet

Sárga virág
Elmaszatolt tisztaság
Füstös dombok
A hajók eltűnnek
Elnyeli őket a fájdalom
Egy cseppnyi élet
Egyre zöldebb
Úszkál velük
Lebeg
Mint cserbenhagyott gyerek
Mikor már mindent elvesztett
Kivéve a pofonokat

Instant kert

négy fal
tükörből
kék ég
zöld fű
zöld ég
kék fű
négy nagy
narancsszín
nácisz

nevet
rajtam
elbújok
a mák
árnyékában
keresem
végtelen puszta
balról
óriáshegyek
jobbról
keresem
itt senki nincs
csak egy árva
lélek
én vagyok
itt futok
körbe
keresem
sehol sem jó
nem találok
ez nem álom
a halálom